

ren, der, som anført, i længere Tid har brugt svensk Reformdragt, har faaet det Indtryk, at den bedre end den foreslaaede danske kan værne om Ryg og Bryst, altsaa om Lungerne.

Naar man nu har læst de ovenfor nævnte Bøger, spørger man sig selv: hvor skal saa Kampen egentlig staa, hvor begynde vi? Svaret, vi ville faa af dem alle, er dette: Før Aandedrættets Skyld, for Ernæringens Skyld, ret først Kampen *mod Korsettet*, dette ødelæggende Panser, som Kvinder itære sig af flere Grunde.

Lad os først se paa den daarligste Grund, det er den at faa sig selv og Verden indbildt, at det kvindelige Legeme skal ligne Hvespens. Det er vanskeligt at faa det til det; men hvad kan en kraftig Vilje paa dette Punkt og et fransk Korset, let kjøbt i en Butik, to—fire Tommer smallere i Midjen, end man selv er, ikke udrette? Man løser Snorene godt op, hæfter det, og Sengestolper ere udmærket gode Redskaber til at trække Snorene til, for hvem der ingen Kammerjomfru har. Det lykkes virkelig efterhaanden at blive smal; Ribbenene og de bløde indvendige Organer kunne godt presses en hel Del sammen: nogle Ulemper er der ved det; men man véd ikke, hvorfra de komme; man skriver dem paa en anden Regning.

Blegsot, Nervøsitet, Trykken i Hjertekulen og mange andre Sygdomme, som kunne gjøre en Kvinde gnaven, pirrelig og udygtig til Arbejde, kunne til Dels komme af og komme ofte af, at Mavesækken, Leveren og de andre bløde Organer, som sammenpresses af Snørlivet, ikke kunne gjøre deres Gjerning. Et saadant Menneske faar ikke den Ernæring, som behøves, for at Blodet kan rulle frisk og frit i Aarerne. Det, at Aandedrættet ogsaa maa gaa for sig uden den fulde Hjælp af Mellemgulvs- og Ribbensbevægelser, saa man først om Aftenen efter Afklædningen kan aande rigtig dybt, ogsaa det øger Sygeligheden; — men Staklen naar sit Maal, hun ligner Hvespen paa Figur: „hun er saa smal om Midjen.“

Hvem der fristes af Lyst til at ligne Hvespen, burde gaa nogle Gange om Ugen paa Thorvaldsens Museum, for rigtig at se paa Hebe og de andre dejlige Kvindeskikkelser der, det maatte vistnok lære dem at lade Pariserskræddere og deres Fæller være ene om at sige: „Naturen er schön, men den er ikke korrekt“, og lære dem at blive enige med Rousseau paa ét Punkt: „lad os vende tilbage til Naturen.“